

OPTIMUM

Optimum

Robby De Letter

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Schrijver: Robby De Letter
Coverontwerp: rebecacovers
ISBN: 9789403650524
©RDL PUBLISHING

1 Optimum

Na een onverwachte drie uur durende autoreis parkeerde Sam de Prius voor wat ooit het meest prestigieuze college van het land was geweest. Hier werden jongens in mannen veranderd en meisjes tot goede huismoeders opgeleid. Een leuze waar men vandaag de dag niet meer mee naar buiten kon komen, uit vrees voor acties van feministische groeperingen die er niet voor terugdeinsden om hun wil tot de onze te bombarderen.

‘Eindelijk’, zuchtte Jesse naast haar.

‘Is dit nu de beste school van het land?’, vroeg Sylvie op de achterbank.

‘Was’, corrigeerde Sam. ‘Ooit was het de beste school van het land.’

‘Daar is nu niets meer van te merken’, vervolgde Esther, haar hoofd tegen de achterraut drukkend. ‘Het lijkt wel een verlaten oorlogsgebied. Schat, ben je zeker dat het hier is?’

Het gebouw vertoonde op het eerste zicht immense gebreken. En hoewel het nog minstens twee jaar zou duren vooraleer de eerste gasten ontvangen konden worden, droomde Sam weg naar de perfecte toekomst; die ze sinds kindsbeen voor ogen had.

‘Jesse, dit moet ze zijn.’ Sam bezat een aparte gewoonte om gebouwen waar ze van hield in de zij-vorm aan te spreken. De bouwwerken werden op die manier menselijker en vooral meer echt. ‘Zullen we?’

‘Zullen we wat?’, vroeg Sylvie.

‘Zullen we naar binnengaan?’

‘Is dat wel veilig? Het lijkt wel of het dak ieder moment kan instorten.’ Jesse opende zijn deur, strekte zijn benen en stond wiebelend naar het immense complex te staren.

‘Het komt wel goed’, fluisterde Esther in het oor van Sylvie en volgde het koppel door het hoge gras, dat haar kniehoogte leek te strelen. Met een bang hart opende Sylvie haar portier en voelde ze met de tip van haar witte sneaker aan de ondergrond, alsof ze de temperatuur van een zwembad stond te meten.

‘Zijn jullie zeker dat het veilig is?’, riep ze naar het drietal.

‘Kom je nog?’, keek Jesse achter zich, terwijl hij naar de gietijzeren poort liep, waarrond een metalen hangslot bevestigd zat.

‘Fantastisch’, zeurde Esther. ‘Hebben we net uren in die plasticen bak van jou doorgebracht om voor een gesloten poort te moeten standhouden?’

‘De eigenaar beloofde mij dat hij de poort zou openlaten.’

‘Kan je hem niet bellen?’, vroeg Jesse. Sam slikte door en keek hen verweesd aan.

‘Ik vrees dat meneer Frivaux in het buitenland zit.’

‘Wat nu?’, vroeg Sylvie, die hen ondertussen was bijgebeend. ‘Kan je het slot niet openmaken?’ Ze keken haar verbaasd aan. Sylvie - ofwel de nieuwe Moeder Teresa - stelde voor om inbraak te plegen.

‘Wat?’, hief Jesse zijn handen in de lucht.

‘We kunnen het alleszins proberen’, opperde Sam. Jesse schudde zijn hoofd.

‘Geen sprake van. Dat is huisvredebreuk!’

‘Wat stel je dan voor?’, vroeg Esther cynisch. ‘We zitten hier vijftig kilometer van de bewoonde wereld en God weet dat ik die niet opnieuw in die plasticen bak van jou ga doorbrengen.’ Jesse keek naar zijn Sam die haar schouders ophaalde.

‘Kunnen we niet over de poort klimmen? Zo hoog is die ook weer niet.’

‘Jesse, ik kruip over geen poort’, mopperde Sylvie.

‘Waarom niet?’, vroeg Esther.

‘Ik heb hoogtevrees. Je weet dat!’, schoot ze rood aan. Sylvie was een vriendelijke dame, maar geen mens zou haar ooit een meter van de grond krijgen. Daarom hadden Sam en Jesse een schoonmaakbedrijf moeten aanstellen, zodat die hoge vensters van hun restaurant konden worden schoongemaakt. Op zich was dat niet zo erg, want buiten die ene onvolmaaktheid was Sylvie de perfecte gastvrouw voor *Les Deux*.

‘Kom op Sylvie!’, zei Sam. ‘Ik wil dit echt zien.’

‘Ik kruip niet over die verroeste poort. Als je dat maar weet!’ Ondertussen klauterde Jesse over het hek, waarlangs ooit duizenden leerlingen naar binnen werden geleid. Esther vouwde haar twee handen in elkaar die als voetensteun voor Sylvie moesten dienen.

‘Het is eenvoudiger dan je denkt’, zei Sam, die ondertussen de overkant had bereikt.

‘Ik wist dat ik niet moest meegaan’, mopperde ze tegen Esther.

‘Vertrouw je mij?’

‘Esther?’

‘Vertrouw je mij?’, herhaalde ze.

‘Ja’, kwam er spontaan uit.

‘Plaats dan je voet op mijn handen. Ik kom onmiddellijk na jou.’

‘Goed dan’, zuchtte Sylvie. Samen bezaten ze geen enkel aandeel in *Les Deux*. Toch werkten ze harder dan de eigenaars zelf. Veertig couverts gingen iedere avond door hun handen, terwijl Jesse met zijn nieuwe vlam de keuken onder controle hield. Sylvie noemde haar nog steeds zijn nieuwe vlam, ondanks het feit dat ze nu al twee jaar een relatie hadden. Dat was toch het officiële verhaal dat ze aan de buitenwereld gaven. Volgens Sylvie was die relatie veel langer aan de gang. En wetende dat die relatie in de keuken ontstond, terwijl zij en Esther de voeten van onder hun lijf liepen, bracht dat nog steeds de nodige frustraties teweeg. Esther kon ze vertrouwen, want Esther kwam zelfs ziek werken om haar te sparen. Op een keer moest Jesse tussenkomen door haar naar huis te sturen, want anders zou ze zelfs het cliënteel van het restaurant hebben besmet. Haar loyaliteit was vaak groter dan haar inzicht.

Diezelfde Esther had ze nu ook weer gelijk moeten geven, want het klimmen over de poort ging beter dan verwacht. Ze wreef haar handen aan een zakdoek schoon en bood haar een hand aan, zodat haar collega als laatste van het hek kon springen.

‘Dit is echt fantastisch’, stond Sam weer te dromen. ‘Het is een megacomplex.’

‘Hoe kunnen we dit ooit betalen?’, vroeg haar metgezel. Ze keek hem liefdevol aan, greep met beide handen zijn gezicht vast en kuste hem op de mond.

‘Je zou verbaasd zijn hoe weinig ze vragen.’ Zo verbazingwekkend vond Esther dat niet, aangezien er netels uit de dakranden tevoorschijn kwamen. *Een teken van onderliggend vocht* zou haar vader hebben gezegd. Sylvie sleepte met een ingestoken nek haar voeten vooruit, alsof er ieder moment een steen op haar hoofd zou kunnen vallen. Uit een documentaire op Discovery Channel herinnerde ze zich het advies van een aannemer, die iedereen aanmaande om nooit zonder helm een vervallen huis te betreden. Een gedachte die ze liever voor zichzelf hield, uit vrees voor wat anderen over haar zouden denken.

Langs groenkleurige, stenen engelenbeelden kwamen ze bij het hoofdgebouw, waarvan de afgeschilferde raamkozijnen onmiddellijk in het oog sprongen. Tegen alle verwachting in zag de metershoge gevel er nog behoorlijk uit.

‘Een likje verf en dat zou een heel ander zicht geven’, stelde Jesse voor.

‘En die verwilderde bomen moeten weg’, antwoordde Sam. Het werd duidelijk dat het gebouw sinds lange tijd in ongebruik was. Tussen de archaische muren in zag je groene weiden die in een bos overgingen.

‘Laten we binnen een kijkje nemen’, suggereerde Sam.

‘Ik heb hier een slecht voorgevoel bij.’

‘Ach Sylvie’, lachte Esther. ‘Heb jij dat niet bij alles wat nieuw is?’ Jesse duwde met brute kracht tegen de goudkleurige knop van de witte deur die de hoofdingang moest voorstellen.

‘Zullen we helpen?’, vroeg Esther.

‘Nee, het gaat wel. Ik moet alleen even...’ Tegen zijn advies in plaatsten ze hun zes handen tegen de deur, waardoor ze ineens openviel en ze allen op de grond tuimelden. Sylvie wreef de stofferige plekken op haar zwarte broek weg.

‘Jakkas’, zeurde ze.

Toen ze terug op hun voeten stonden, zagen ze pas hoe majestueus de inkomhal eruitzag, als je tenminste de jaren verval kon wegdenken. Aan de muren hingen nog steeds de schilderijen van elke directeur die ooit de eer kreeg om het Optimum College te leiden. Kijkend naar de ogen van zoveel vooraanstaande figuren die zich nu tot geschiedenis hadden verweven, dacht Esther aan de gemiste kansen uit haar eigen schoolcarrière.

In die tijd verkoos ze jongens boven leren en vond ze altijd een manier om haar jaar te verkwanselen. Wanneer ze eindelijk de schoolbanken mocht verlaten, kwam ze tot besef dat ze te weinig onderbouw bezat om een degelijke functie op de arbeidsmarkt te veroveren. Noodgedwongen vulde ze rekken van een plaatselijke kruidenierswinkel of werd ze als oppas ingeschakeld, om die vervelende Tommy Janssen - die zij Tommy Janker noemde - van de nodige manieren te voorzien. Hoewel ze nog liever de publieke urinoirs op het marktplein wou reinigen, stond haar moeder erop dat de burens op haar konden rekenen. Die kloothommel Tommy Janker was nu CEO van een telecombedrijf, terwijl zij tafels bij *Les Deux* moest afruimen. Het leven had haar weinig kansen toegeworpen en ergens leek het wel of die rotzakken, ondanks alles, op een gezegende toekomst konden rekenen.

‘Zie je de mogelijkheden?’, bracht de stem van Sam haar uit haar droomwereld. Ze stond met uitgestrekte armen naast Jesse. ‘Hier kunnen wel zestig tafels staan. Hier kunnen we onze eerste ster veroveren.’

‘De indeling baart me meer zorgen’, zei Jesse ongemakkelijk.

‘Wat bedoel je?’

‘Dit was een school.’

‘Geen gewone school’, tikte ze met haar wijsvinger op het puntje van zijn neus.

‘Dan nog. Het is voor andere doeleinden ontworpen. Dit gebouw heeft zelfs geen...’

‘... keuken?’, vulde Sam aan. Ze nam zijn hand vast en leidde hem door een wirwar van oude houten tafels, die men na de sluiting van het college had achtergelaten. Hun twee werkkrachten volgden de tortelduifjes naar een achterliggende ruimte, waar een gigantische keuken uit inox was ondergebracht.

‘Mijn God!’, hield Jesse een hand voor zijn mond.

‘Hoe wist je dat hier de keuken was?’

‘De eigenaar heeft me foto’s doorgestuurd, maar nu ik het in het echt zie... Wauw.’ Sylvie en Esther slenterden door de ruimte waar ze binnenkort de gerechten moesten ophalen.

‘We gaan nog meer moeten lopen’, fluisterde Esther in het oor van Sylvie.

‘Als ze zestig tafels willen, zullen ze volk moeten aanwerven.’

‘Geloof je dat zelf?’ Sylvie schudde haar hoofd. ‘Je beseft toch dat je naar hier zal moeten verhuizen?’, keek Esther haar onderzoekend aan.

Verhuizen was niet onmiddellijk een groot probleem voor Sylvie. Er was niets dat haar thuishield. Geen man die op haar wachtte, geen kinderen die aandacht van haar vergden. Alleen kater Marcel die het volgens haar niet erg zou vinden om zijn intrek in een klein kasteel te nemen. Achtendertig was ze, en buiten Esther kende ze niemand die ondertussen nog niet gesetteld was. Ergens had ze het leven aan haar laten voorbijgaan. En nu ze zelfs te oud werd om nog kinderen te baren, slonken haar kansen om ooit nog een goede man te vinden. Eigenlijk wou ze geen nieuwe man. Toch gaf de mogelijkheid haar een perspectief, iets dat ze anders te weinig bezat. Nochtans was ze geen onprettige verschijning met haar lange, bruine haren die ze sinds haar zestiende in een paardenstaart wist te strikken. De lange dagen in *Les Deux* gaven haar tevens een figuur, waar andere vrouwen van haar leeftijd alleen maar van konden dromen.

‘Ik hoop dat we een mooi appartement krijgen’, lachte Sylvie.

‘Er is alleszins genoeg plaats.’

‘In de zomer kunnen we buiten zonnen.’

Esther was niet enkel een goede collega. Esther zou een huisgenoot worden. Iemand die zich net als zij aan niemand wou binden. Samen zouden

ze duizenden euro's huur besparen, want ze konden zich niet inbeelden, dat Sam en Jesse huur zouden vragen. Zeker niet na de vele uren die ze aan hun project zouden spenderen.

'Hier is nog zoveel werk aan', stond Jesse naar Sam te staren.

'Ja, maar zie je de mogelijkheden? Dit is onze kans.'

'Hoe kunnen we dit in hemelsnaam betalen?'

'De eigenaar wil ervan af. De stad zeurt al jaren voor de herbestemming van het pand. Wij hebben geen enkele lening lopen. Als de bank hier één bezoeker brengt, krijgen we zeker dat geld. Daar ben ik van overtuigd.'

'Ik weet het niet.'

'Toe nou, Jesse. Geef het een kans.' Hij zuchtte en liep de keuken uit. 'Is mijn voorstel nou zo gek?', stond ze met haar handen op haar heupen naar de dames te kijken.

'Euh nee', antwoordde Esther.

'Maar Jesse heeft wel een punt', floepte Sylvie eruit. Sam keek haar onderzoekend aan. 'Jullie krijgen misschien een lening, maar hoelang gaat de renovatie duren, vooraleer we aan de slag kunnen?'

'We doen het in stukken.'

'Wat bedoel je?'

'Eerst de eetplaats en de keuken. Daarna doen we de rest. Ondertussen kunnen we al openen.'

'We zitten hier drie uur van huis. Verwacht je dat we elke dag naar hier zullen pendelen? We zullen een slaapplek nodig hebben', lachte Esther.

'Dat weet ik', antwoordde Sam. 'Ik zorg wel voor een oplossing.'

'Hey schat!', riep Jesse vanuit een andere ruimte. 'Schat, kom eens kijken!' Ze repte zich de keuken uit en zag Jesse voor een groot raam naar buiten staren. Toen ze naast hem ging staan, legde hij zijn arm over haar schouder.

'Moet je nou zien wat een oppervlakte hierachter ligt.' Ze keken over het oude schoolplein dat in een veld van wilde bloemen uitliep. 'Hoorst dit er allemaal bij?'

'De totale oppervlakte bedraagt vijftig hectare.'

'Vijftig hectare? Ben je zeker dat we dit kunnen betalen?' Sam kuste zijn wang, legde haar hand over zijn oorschelp en fluisterde zachte woorden in zijn oor.

'250.000 euro.'

'Dat kan niet!', riep hij veel te luid. Ze knikte met een ondeugend lachje.

'Oh ja, ik zei toch dat hij er echt vanaf wil.'

‘Maar waarom dan? Dit gebouw is veel meer waard.’

‘Het geld was hem minder belangrijk dan de uiteindelijke bestemming van het goed. Hij heeft het indertijd van de stad overgekocht, maar er nooit iets mee gedaan. Hij wil die fout rechtzetten.’ Jesse blies een zucht van opluchting.

‘Dan kunnen we niet anders. Deze kans krijgen we nooit meer.’

‘Hoeveel denk je dat we van *Les Deux* zouden krijgen?’ Opeens schoot hem te binnen dat hij niet langer de enige eigenaar van *Les Deux* was. Sinds hun samenzijn had Sam de helft van zijn aandelen verworven. Door de jaren heen wist ze een aardig spaarboekje bijeen te sprokkelen, waardoor ze die aandelen handje contantje kon betalen.

‘Minimum 150.000 euro.’ Dat bedrag leek op zich niet veel, maar Jesse had bij de opstart alleen de benedenruimte kunnen kopen, terwijl hij de mogelijkheid kreeg om de drie bovenliggende appartementen te verwerven. Hij wou echter niet als huisjesmelker bekend staan, het beroep waar zijn vader in groot was geworden. In zijn glorieperiode bezat zijn vader zeven appartementen en veertien huizen, maar Jesse zag ook welke last daarmee gepaard ging. Iedere dag was er wel een kraan, toilet of verwarmingsketel die het begaf, waardoor zijn vader op de minst gewenste momenten moest vertrekken. Het leek wel een dokter die voor dringende operaties van thuis werd opgeroepen.

‘Dan hoeven we maar 100.000 euro te lenen.’

‘We?’

‘We zijn toch partners, niet?’, zei Sam bloedserius.

‘Uh-huh, maar je vergeet wel de renovaties erbij te tellen. Dat valt niet te onderschatten. Het domein is trouwens veel te groot om enkel een restaurant in onder te brengen. We moeten het groter zien.’

‘Groter? Wat bedoel je?’

‘Wel, we zitten hier vijftig kilometer van de bewoonde wereld. Mensen gaan die rit niet maken om enkel te komen eten. Dat werkt misschien bij driesterrenrestaurants, maar niet bij ons. Ze moeten er een weekend van kunnen maken.’

‘Een weekend?’

‘Overnachtingen bijvoorbeeld.’

‘Een hotel?’

‘Misschien.’, wreef hij met duim -en wijsvinger over zijn kin. ‘De ruimte is groot genoeg, maar...’

‘... maar?’

‘Daarvoor hebben we het geld niet. Kunnen we zoiets bij de bank klaarspelen? Ik weet het niet. Al mijn geld zit in het restaurant.’ Hij zocht haar ogen en besepte ineens dat ze nog nooit een serieus gesprek over hun financiën hadden gevoerd. Ze waren een koppel, maar ze woonden niet bij elkaar, noch deelden ze buiten het restaurant gezamenlijke kosten. Hun relatie leek serieus en ze zagen beiden een toekomst voor ogen. En die toekomst leek nu wel heel dicht in het vizier te komen.

‘We moeten een goed businessplan opstellen. Het zal niet simpel zijn.’

Esther en Sylvie bleven wijselijk in de keuken achter. Zij moesten de praktische kant van de zaak weten, niet de rompslomp die daarmee gepaard zou gaan.

‘Als we in dit avontuur meegaan blijven we voor altijd single.’

‘Esther...’

‘Wat?’

‘Waarom heb je het altijd over mannen?’

‘Waarom heb jij het nooit over mannen?’, kaatste ze terug. In al de jaren dat ze samenwerkten had ze nooit geweten dat Sylvie over een man sprak. Ze was toch niet lesbisch of asexueel of hoe noemde je dat ook weer?

‘Mannen boeien mij niet.’

‘Wanneer heb jij voor het laatst...?’ Ze zag haar collega pompbewegingen maken.

‘Esther!’

‘Wel, wanneer?’

‘Dat zijn jouw zaken niet.’ Esther keek haar met puppyoogjes aan. ‘Heel lang geleden.’

‘Dus toch...’

‘Dus toch wat?’

‘Ha, ik dacht al dat je een lesbo was.’

‘Kreng!’, zei ze gepikeerd. Die opmerking kwam niet alleen uit de mond van Esther. Sylvie kreeg wel vaker van die opmerkingen, alsof alleen blijven een soort ziekte was. Waarom bezaten mensen uit haar omgeving telkens de drang om haar te willen koppelen? Ze had het goed alleen en ergens diep vanbinnen wou ze nooit meer gekwetst worden. Haar kinderwens had ze jaren geleden opgeborgen, want die ene man waar ze ooit van hield, zou haar die niet kunnen geven.

‘Zullen we kijken waar onze bazen uithangen?’

‘Bazen?’, lachte Sylvie, die Sam nog steeds niet als haar overste kon beschouwen. Ze speelde het spelletje mee, en eigenlijk deed ze dat goed.

Maar in haar ogen bleef Sam dezelfde persoon. Het was niet omdat ze enkele jaren terug *Les Deux* binnenwandelde op zoek naar een job - omdat haar toenmalige ex met de centen was gaan lopen - dat ze nu ineens haar bazin moest spelen. Esther wreef door haar lange, rode haren en keek naar de uiteinden die begonnen te splitsen.

‘Ik moet dringend naar de kapper.’

‘Denk je echt dat ze het zullen nemen?’

‘Wat denk je zelf? Je ziet Sam toch grijnzen. Als zij het wil zal hij wel volgen.’

‘Jesse moet nog mee willen. Daarnet zag ik hem twijfelen.’

‘Jesse zal doen wat zij opdraagt. Die is tot over zijn oren verliefd.’ Jesse en Sam vulden elkaars gebreken aan. Zij was beter in het financiële plaatje, hij was een topper in de keuken, waar zij meer als het hulpje werd beschouwd. Toch hadden ze elkaar nodig om dit nieuwe project uit de grond te stampen. Als ze samen dit avontuur ondergingen moesten ze zeker van hun relatie zijn. En hoewel hij na twee jaar nog steeds in de verliefdhed fase zat, begon zij soms te twijfelen. Twijfels en zaken gingen nooit hand in hand, maar ze was zo overdonderd door deze unieke kans, dat ze die twijfels opzij kon schuiven. Sylvie en Esther kwamen vanuit de keuken achter hun staan.

‘Hoe gaan we dit klaarspelen als we gelijktijdig het restaurant moeten openhouden? Je kan toch niet renoveren en staan bedienen op twee verschillende plaatsen?’, vroeg Sylvie. Jesse draaide zich om en legde zijn hand op haar schouder.

‘We zullen ons moeten opsplitsen.’ Esther fronste haar wenkbrauwen. ‘Twee hier en twee daar.’

‘Maar jij bent de enige kok?’

‘Excuseer, ik kan gerust de keuken leiden’, kwam Sam tussen, die duidelijk op haar tenen was getrapt.

‘Wat je eigenlijk wil zeggen is dat Esther en ik veertig couverts in ons eentje gaan moeten bedienen. We kunnen nu al niet volgen. Dat kan je toch niet van ons verwachten?’

‘Dan zullen jullie een tandje moeten bijsteken’, zei Sam bijna toonloos. Esther pookte in de zij van Sylvie, zodat ze er niet verder op in zou gaan. Zoals voorheen zou het gouden koppeltje eerst met de realiteit moet worden geconfronteerd, alvorens ze begrepen dat hun wens ondoenbaar was. Sylvie dacht aan het cliënteel dat met langere wachttijden geen genoeg zou nemen. Het restaurant waar ze werkte was alles wat ze had en daarom kon

ze die mensen niet teleurstellen. Ze slikte haar speeksel door en volgde het advies van Esther, maar vanbinnen wist ze dat slechts één serveerster in de zaal catastrofale gevolgen zou hebben.

‘Laten we onze rondleiding verderzetten’, nodigde Jesse uit. Samen begaven ze zich van de ene ruimte naar de andere, dat telkens weer met de nodige verbazing gepaard ging. Dit gigantisch gebouw bood zoveel mogelijkheden dat Jesse er hoofdpijn van kreeg. De oude leslokalen lagen er verlaten bij, met oude banken die hier en daar verspreid stonden, versleten schoolboeken over biologie en wetenschappen tot ongebruikte vulpennen die mooi opeengestapeld in een archiefruimte pronkten. Waarom had niemand de moeite genomen om deze lokalen te ontruimen? Het leek wel of deze school ineens haar deuren had moeten sluiten.

‘Weet je iets over de geschiedenis van het Optimum College?’, vroeg Esther aan Sam, die met haar vinger de barst op een muur aan het volgen was.

‘Nee, eigenlijk niet zo veel. De eigenaar wou er niet veel over kwijt.’

‘Het interieur laat zien dat het geen doodnormale school was’, zei Sylvie. ‘Waarschijnlijk iets voor rijkeluiiskinderen.’

‘Ik weet het niet’, haalde Sam haar schouders op. ‘Alleszins kunnen we deze kans niet aan ons laten voorbijgaan. Wat denken jullie?’

‘Eerlijk?’, vroeg Esther.

‘Nee, ik wil dat je me voorliegt. Natuurlijk eerlijk’, mopperde Sam, die de bui al voelde hangen.

‘Het is een groot risico.’

‘De prijs valt mee.’

‘Dat weet ik, Sam, maar dit is een levenswerk. Ik bedoel..., hier moet je volledig voor gaan.’

‘Dat ben ik ook van plan. Zijn jullie dat ook?’ Esther keek naar Sylvie die weifelend haar blik trachtte te negeren.

‘Ik weet het niet.’

‘Mooi is dat’, mompelde Sam.

‘Geef het gewoon wat tijd. We moeten er nog aan wennen’, zei Sylvie.

‘Beloof me één ding en zwijg dit tegen Jesse. Anders kunnen we het helemaal vergeten. Waar is hij trouwens? Jesse!’ Ze rende met rechte schouders het lokaal uit.

‘Dat heb je weer goed gedaan’, lachte Sylvie.

‘Jesse! Jesse! Jesse, waar ben je?’, bleef de stem van Sam door de gangen galmen. Haar twee werkneemsters liepen haar als dulle ganzen achterna.

‘Waar kan hij nu zijn?’ Ineens hoorden ze een piepend geluid.

‘Hoorde je dat?’, vroeg Esther.

‘Het kwam uit de keuken. Kom’, moedigde Sam hun aan. ‘Jesse?’

‘Schat?’, hoorde ze in de verte. ‘Schat, dit moet je zien.’ *Wat heeft hij nu weer gevonden*, dacht ze bij haarzelf. Door de grote gangen, waar het vocht in de muren was gekropen, marcheerden ze als drie soldaten richting keuken.

‘Waar ben je?’, riep Sam.

‘Hier vanachter. Kom zien!’ Toen ze de oorsprong van zijn stem gevonden hadden, kwamen ze in een achterkamer terecht, waar Jesse voor een gietijzeren deur in een open gat zat te staren.

‘Wat is dit?’, vroeg Sylvie angstig, alsof er kwade monsters achter de deur verborgen zaten.

‘Ik weet het niet’, antwoordde Jesse.

‘Laten we een kijkje nemen’, moedigde Esther hem aan.

‘Jesse, zou je dat nu wel doen?’, zei Sam streng.

‘Kan je licht maken?’ Sam nam het mobieltje uit haar zak en scheen met de zaklamp ervan in het duister. Een betonnen trap leidde naar een soort kelder. Hij nam het mobieltje uit haar handen en daalde als eerste door de opening.

‘Ik ben ook wel benieuwd’, zei Esther die hem onmiddellijk volgde. Sam keek ongemakkelijk naar Sylvie.

‘Wat?’, keek die haar vragend aan.

‘Zullen we?’ Ondertussen wist Sylvie dat het geen zin had om tegen Sam in te gaan. Ze volgden het licht rond Jesse naar beneden. Aan de muren hingen bronzen schilden en oude werktuigen.

‘Niet zo snel!’, riep Sam, maar kreeg geen antwoord van het tweetal voor hun. Noodgedwongen moesten zij en Sylvie hun pas versnellen, zodat ze het licht niet uit het oog verloren. Ze kwamen in een enorme ondergrondse ruimte, die veel weghad van een middeleeuwse architectuur.

‘Dit is ouder dan het college zelf’, zei Jesse. Hij wees naar de welvingen in het plafond, terwijl hij de stralen van het mobieltje voor zich uitscheen. ‘Deze ruimte moet immens zijn.’

‘Ik vind het hier akelig’, zei Sylvie. ‘Kunnen we niet gewoon...?’ Opeens hoorden ze een piepend geluid, alsof er een deur werd toegesmeten. Het leek op het geluid dat ze in het klaslokaal hadden waargenomen.

‘Wat was dat?’, vroeg Esther.

‘Nee!’, zei Sam onthutst. ‘Dat kan je niet menen.’

‘Jesse, zeg mij dat je die deur gebarricadeerd hebt.’ Jesse zweeg en sloot zijn ogen.

2 De sollicitatie

Het was een regenachtige zondagmorgen wanneer Sylvie haar wekker tot zwijgen bracht. Zondagen waren er niet om op een vooraf ingesteld tijdstip te ontwaken. Zondagen waren er om uit te slapen, om te kijken naar haar favoriete doktersserie *Above us*, terwijl ze in de oven diepvriescroissants liet opwarmen. Deze zondag werd ze echter in *Les Deux* verwacht, een gezellig restaurant in de buurt, waar mensen bijzonder positief over recenseerden. Sinds de komst van die verdomde kookprogramma's leek iedereen een volwaardig lid van de kookelite te zijn geworden. Wat was er ineens mis met een goede spaghetti in een wegrestaurant of dat kartonnen bakje dat de afhaalchinees je meegaf? Iedereen rondom haar ging mee in de euforie dat het koken bracht, terwijl het koken voor haar geen genot kon brengen. Het was een noodzakelijkheid, een verplichting, iets dat moest gebeuren, net als het vuilnis buitenzetten of aan de strijk beginnen. Achteraf was ze blij dat de taak volbracht was, maar de helse karwei om eraan te beginnen, vond ze vreselijk. Door haar kamerraam zag ze de nevel van de bladeren druppen, als kleine ballonnen die op het gras uiteenspatten. Waarom moest hij haar zo nodig op een zondag spreken? Hoe heette hij ook alweer? Josse of Jesse of zoiets? Het leek overduidelijk dat hij snel iemand nodig had, wat alleen maar in haar voordeel kon werken. De hulp die hij zocht, kon zij hem bieden. Sylvie was een geboren serveerster, een gastvrouw uit de duizend, iemand waar mensen zich goed bij voelden. Zondagen waren gewoon niet haar ding, want het was een zondag als vandaag dat Riley haar de bons gaf, zonder reden, onmiddellijk vertrekkend. Die bewuste dag was nu reeds acht maand verstreken en nog bleef hij haar denken terroriseren. Nadat hij haar dumpte, stopte ze niet met van hem te houden. Integendeel, het gevoel om bij hem te zijn, leek nog sterker geworden. Riley was haar eerste liefde en eerste liefjes hadden nu eenmaal dat bijzonder privilege. Hij was de eerste waarmee ze in het park op die verroeste schommel had gezoend, de eerste waar ze gevoelens voor kreeg en de eerste met wie ze intiem was geweest. Hoe kon het dan zijn dat hij haar na dertien fantastische jaren aan de kant had geschoven? Het getal dertien bezat iets onheilspellend, iets waar ze 's avonds wakker van kon liggen. Toch waren die dertien bewuste jaren de

beste van haar leven geweest. Misschien was dat omdat Riley de dingen waar ze als klein meisje van droomde liet uitkomen. In al die jaren samen waren ze nooit getrouwd of aan kinderen begonnen, maar het was nooit saai met hem en gesprekken werden nooit door stiltes ingenomen. De enkele ruzies leken meer op gezonde discussies. Discussies die ze bij andere koppels ook had waargenomen. Als die koppels bij elkaar konden blijven, waarom zij dan niet? Toegegeven stond hun seksleven op een lager pitje. Toch slaagden ze erin om eenmaal per week te vrijen. Veel van Riley's vrienden kwamen zelfs niet aan eenmaal per maand. Er leek geen vuiltje aan de lucht en toch zou die verdomde pinksterzondag in haar gedachten blijven nagalmen.

Die zondag zorgde ervoor dat ze vandaag moest solliciteren. Ze kon niet eeuwig blijven rouwen en moest maar eens opnieuw aan de slag. Niet dat ze al die maanden niets had uitgespookt. Interimkantoren zagen haar graag komen, want ze nam de ene korte opdracht na de andere aan. Sylvie zocht geen optie vast, stabiliteit of onderbouw. Elke opdracht leek een nieuwe kans, zonder dat ze gedane fouten uit het verleden moest rechtzetten. In haar ladekast vond ze een veel te nauwe jeans, die ze nog op de eerste date met Riley had aangetrokken. Ze stond versteld wat de jaren met haar figuur hadden uitgespookt, want tenslotte waren er langs haar baarmoeder nog geen kinderen op deze wereld gezet. Sylvie werd een onzekere dertiger, die liever op haar eigen denken dan op de beeltenis van de spiegel afging. Als zij in tegenstelling tot de rest van de wereld dacht dat haar achterste te dik was geworden, dan zou geen wonderdokter haar van die illusie kunnen bevrijden. Op het boekenrek vond ze een witte blouse van de vorige dag, die ze nonchalant over een zwarte bh zou aantrekken.

De laatste roman van Lucinda Lost wist gisteren haar avond in te palmen. Het verhaal ging over vijf dertigers onder één dak. Een alternatieve levenswijze voor het gebroken huwelijk dat ze achter zich moesten laten. Alle liefdevolle momenten en de romances die beschreven werden in het boek, gaven haar het idee dat samenhouden wel een soort sprookje was. Een boek lezen deed haar voor even de realiteit vergeten. Een boek was goed, een boek liet haar wegdromen naar plaatsen van geluk en glorie, waar het hoofdpersonage in de gekende underdogrol uiteindelijk de jongen zou krijgen. Stapelverliefd kochten ze dan een huis, kregen ze kinderen en begonnen ze voor hun pensioen te sparen. Weekends zouden in een familiepark of aan de kust worden doorgebracht. Hier en daar een verjaardagsfeestje of een zoveelste zoektocht in de speelgoedwinkel

hoorden er natuurlijk bij. Ze zouden als ieder koppel de nodige problemen kennen, maar nooit zou de man haar verlaten voor een ander meisje, laat staan voor een sletterig ding, zoals die Patricia Volckers. In het begin leek het op een verliefdheidsbui, tot ze hen enkele maanden later, hand in hand, door de winkelstraten zag slenteren. Sylvie stond perplex, zoals mensen deden wanneer er een verschrikkelijk ongeval had plaatsgevonden. Riley zag haar zelfs niet staan, enkel kijkend naar zijn nieuwe verovering, waarvan hij de vruchten wou plukken. Patricia Volckers leek iemand met meer niveau, waarmee hij wel die saaie gesprekken over de economische revolutie van Europa kon bespreken. Op dat moment beseftte Sylvie dat Riley haar voor iets jonger, iets meer verfijnd en grotere borsten die nog niet begonnen hangen, had ingeruild. Over haar poep zou dat maatje achtendertig dat ze vanmorgen probeerde aan te trekken wel passen. Het zou er waarschijnlijk als zachte olie overschuiven.

Ze probeerde het beeld van die bewuste dag te vergeten en zou zich vandaag enkel op haar sollicitatie focussen. Sollicitaties waren niet echt haar ding. Op het interimkantoor vulden ze haar gegevens in een dossier die potentiële werkgevers konden inkijken. Nu moest ze voor een onbekende man de beste versie van haarzelf gaan presenteren, terwijl iedereen wist dat er op sollicitaties gelogen werd. Als je een baan in de wacht wou slepen, ging je toch niet je slechtste eigenschappen in de kijker zetten.

Jesse leidde haar naar een klein kantoor dat achter het restaurant gelegen was. Er stond *Restaurant Les Deux* op de voorgevel, maar het had meer weg van een goede brasserie. In de hoek stond een houten bar met allerlei dure flessen, waarachter een gat in de muur verbinding met de keuken voorzag. Op de plinten lag een centimeter stof en de vuile glazen van gisterenavond stonden te wachten om schoongemaakt te worden. Toen ze zijn kantoor binnenkwam, zag ze pas hoe amateuristisch hij te werk ging. Op zijn bureau lag een stapel ongeopende enveloppen, met daarrond allerlei paperassen die op sortering wachtten.

‘Neem me niet kwalijk voor de rommel. Het is nogal hectisch de laatste tijd. Ik heb nog niet de kans gehad om...’

‘Dat is helemaal niet erg’, loog ze. Sylvie werd gek van wanorde en zag zichzelf in gedachten alle papieren in gealfabetiseerde mapjes steken. Uit een schuif nam hij haar cv en bekeek het vluchtig.

‘Je hebt redelijk wat ervaring. Vijf verschillende werkgevers in de laatste acht maanden. Kan je daar wat meer over vertellen?’

‘Ik had nood om mijn horizon te verkennen’, lachte ze ongemakkelijk. Hij keek op van het blad en zocht haar ogen. Jesse bezat een zekere aantrekkelijkheidsfactor, wat haar nu pas opviel. Er bleek tevens geen ring rond zijn vinger te zitten. *Stop ermee*, zei ze tegen zichzelf. *Je komt werk zoeken, geen nieuwe man*. Waarom kon ze haar niet gewoon op de sollicitatie focussen?

‘En is die horizon reeds verkend of ben je niet op zoek naar een vaste job?’

‘Oh, jawel hoor. U hoeft zich geen zorgen te maken. Ik ben echt op zoek naar een vaste betrekking en het lijkt me leuk hier te mogen werken.’

‘Uh-huh. Ik zie dat je horecaervaring hebt. Wat mag ik mij daarbij voorstellen?’ Ze kruiste haar benen en hoestte met de hand voor haar mond.

‘Ik dien op sinds mijn zestiende.’

‘Dus je kent het klappen van de zweep?’ Ze knikte. ‘Ben je getrouwd? Kinderen?’ Sylvie fronste haar wenkbrauwen. Waren dit het soort vragen die hij alle sollicitanten stelde of waren het enkel degenen waar hij een oogje op had?

‘Euh... nee, ik zie niet in...’

‘Je hoeft er niets achter te zoeken’, hief hij zijn hand in de lucht. ‘Ik wil gewoon weten hoe flexibel je bent. Niets tegen werkende moeders met kinderen, maar in de horeca moet je realistisch zijn.’ *Was zijn verwachting dan dat ze nooit geen kinderen zou krijgen? Wat een seksistische neanderthaler*.

‘Geen probleem. Welke uren had u voor ogen?’

Hij schraapte zijn keel. ‘Ik ga heel eerlijk met je zijn. Ik zoek iemand die mij uit de nood kan helpen. Mijn laatste serveerster is met de noorderzon vertrokken, dus ik zoek iemand die wel wat uren wil kloppen tot ik een bijkomende kracht heb gevonden. Is dat iets dat je ziet zitten?’

‘Ja, Ja, natuurlijk!’, zei ze opgewekt en schoot als een pauw op haar stoel recht. Elk uur weg van huis zou haar gedachten aan Riley doen temperen. Sylvie had genoeg Netflixavonden met te veel snoep voor de buis doorgebracht. Die avonden eindigden meestal met een fles witte wijn en een onophoudelijk huilen om wat ooit geweest kon zijn.

‘Mooi. U werkt toch niet bij de arbeidsinspectie?’

‘Excuseer?’, verslikte ze zich.

‘Grapje’, lachte hij en maakte aantekeningen op haar curriculum vitae. ‘Ik betaal je acht uren wettelijk en de rest aan vijftien euro per uur. Lijkt je dat fair?’

‘Ja’, knikte ze hevig van blijdschap. Die seksistische neanderthaler was ineens in een gulle geveer getransformeerd.’

‘Wil dat dan zeggen...?’ Hij zette zich recht en reikte zijn hand uit.

‘Welkom bij *Les Deux*’, lachte hij zijn veel te witte tanden bloot.

‘Leuk’, strompelde ze recht. ‘Wanneer mag ik starten?’

‘Het liefst vanavond al. Ik weet dat het kort dag is, maar ik heb echt extra handen nodig. Ik kan niet de keuken en de zaal blijven doen.’ Zijn blik straalde een zekere wanhoop uit.

‘Natuurlijk. Ik zal er zijn’, sloot ze af voor wat het kortste sollicitatiegesprek van de eeuw moest geweest zijn.

3 Opgesloten

Een ijzige kalmte overspoelde ieders gemoed wanneer het besef tot hun doordrong dat ze in de kelder van een verlaten gebouw zaten opgesloten. Jesse scheen met het licht van zijn telefoon naar de grond, zodat hij niet in de ogen van de vrouwen moest kijken.

‘Ik ga naar die deur kijken. Geef dat licht hier!’, zei Sam op een bazige toon en rende de trap op. Ondertussen haalden Esther en Sylvie hun mobieltjes tevoorschijn.

‘Geen streepje bereik. Jij?’

‘Nee, niets’, zei Esther toonloos. Jesse kreeg nog steeds geen woord over zijn lippen. Ze hoorden Sam op de bovendeur bonken.

‘Verdomme!’

‘Sam?’, riep Sylvie haar na.

‘Komen jullie helpen of gaan jullie daar een feestje geven?’, tierde ze als een losbol. Crisismomenten brachten het slechtste in Sam naar boven. Haar reeds pittige karakter werd soms zelfs agressief.

‘We komen!’, riep Jesse als een geslagen hond. Het drietal begaf zich langs de stenen wenteltrap naar boven, waar Sam met haar vuisten op de deur bleef slaan.

‘Blijf eens rustig’, zei Jesse.

‘Rustig? We zitten vast.’

‘Laat mij eens proberen’, stelde hij voor. Jesse stootte met volle kracht tegen de stalen deur, terwijl Sam haar hoofd bleef schudden. Na drie probeersels gaf hij het op.

‘En als we het allemaal proberen?’, zei Sylvie. Acht handen duwden met volle kracht tegen het koude staal dat geen millimeter wou bewegen. Sylvie keek vervolgens op haar mobiel, waar de mededeling *geen netwerk* op verscheen.

‘Er moet een andere uitweg zijn.’

‘Waar dan?’, vroeg Sam gepikeerd. ‘Zie jij een andere uitweg, Esther?’

‘Laten we vooral rustig blijven.’

‘Hou je kop, Jesse!’, haalde Sam uit en rende opnieuw de trap af. De twee serveersters keken hem vol medelijden aan. Het werd duidelijk wie de situatie in handen nam.

‘We zullen maar volgen zeker?’, vroeg hij, en gebaarde dat ze mochten voorgaan. Sam scheen met het flauwe licht in het duister. Toen het trio hun was bijgebeend vroeg Jesse om de twee andere mobieltjes uit te schakelen, zodat hun batterijen niet nodeloos zouden draineren. Hij durfde nog steeds niet vertellen dat zijn telefoon in de auto was achtergebleven. Overal waar Sam scheen, leek er meer ruimte bij te komen. Er moest een andere uitgang zijn. De wildste verhalen vulden haar hoofd met wanhoop, want niemand wist dat ze hier waren. Alleen Frivaux, de eigenaar, was op de hoogte, al verbleef die momenteel in Italië. Het leek beter om die informatie met niemand te delen. Haar hart pompte op volle toeren bloed in haar aderen, waarmee er een soort adrenaline, een overlevingsinstinct, naar boven kwam. Daar was echter geen enkele reden voor. Een uitgang was afgesloten. Ze moest gewoon een andere zien te vinden.

‘Hoe groot is deze kelder?’, vroeg Sylvie op een angstige toon.

‘Ik weet het niet. Hij heeft er niets over gezegd. Het ging ook allemaal zo snel.’

‘Wat heeft hij dan wel verteld?’, floepte Jesse eruit. ‘Hoe ben je trouwens met die man in contact gekomen?’

‘Via via’, snauwde Sam. Esther hoorde iets bewegen.

‘Hebben jullie dat gehoord?’

‘Wat?’

‘Daar’, wees Esther naar de rechterzijde. Sam scheen met het licht van de telefoon naar de plaats die Esther aanwees. Er stonden boekenkasten waarrond spinnen hun webben hadden gesponnen.

‘Ik zie niets’, zei Sylvie, ondanks ze ook het geluid had gehoord. Of toch niet? Het leek makkelijker haar inbeeldingsvermogen die beslissing te laten maken. Ze hoopte alleen maar dat ze snel de uitgang zouden vinden, want in geen geval wou ze de nacht hier doorbrengen.

‘Laten we doorgaan’, zei Jesse. Ze hadden nog geen twee stappen gezet of ze hoorden opnieuw hetzelfde geluid, alsof er iets leefde tussen de oude schoolboeken, waar schimmel op begon te verschijnen. Het bleef stil, waardoor de versnelde ademhaling van Sylvie merkbaar werd. Dit was helemaal niets voor haar. Ze was niet het type voor onverwachte gebeurtenissen, laat staan dat ze van haar een oplossing voor hun probleem konden verwachten. Dat leek meer in de lijn van Sam te liggen, die maar al te graag de leiding op haar nam. Er rolde een traan over haar wang toen ze

op de boekenkast een blauwe paddenstoel zag staan. Geen gewone paddenstoel, maar zo eentje die licht gaf, hetgeen kleine kinderen als nachtlamp konden gebruiken.

Haar gedachten voerden haar naar een terras in Brussel, waar ze ooit met Riley iets was gaan drinken. Ze wist niet waarom ze precies aan dat bepaalde moment moest terugdenken, maar ze herinnerde wel de blinde straatverkoper die hun de paddenstoel had verkocht. Hoewel het hebbedingetje meer voor kinderen was ontworpen en hij het ding waarschijnlijk nooit zou gebruiken, straalde de blinde man een zekere wanhoop uit, en kocht ze de blauwe paddenstoel voor Riley.

Haar Riley was nu de Riley van iemand anders. Hoe kon ze na al die jaren nog steeds aan hem denken alsof ze gisteren uit elkaar werden gerukt? Zelfs voor een eerste liefde zou Sylvie geen psycholoog durven vertellen dat ze nog steeds aan hem dacht. Bepaalde plaatsen en bepaalde zaken hadden nu eenmaal de kracht om oude herinneringen terug te brengen. En hoezeer men haar ook trachtte te overtuigen dat je het verleden in het verleden moest laten, bleef het altijd een stukje van haarzelf, als een litteken dat je met honderd keer schrobben ook niet van je huid kon verwijderen.

In het donker werden haar tranen onzichtbaar. Sam, Jesse en Esther waren trouwens nog steeds de oorsprong van het geluid aan het zoeken. Het kon een muis of een grote spin zijn of misschien was er helemaal niets.

‘Horen jullie nog iets?’, fluisterde Sam.

‘Nee, het zal wel niets geweest zijn. Laten we doorgaan’, antwoordde Jesse. Het licht scheen een paar meter voor hen uit, maar het bleef angstvallig afwachten wat zich in het duister schuilhield. Esther probeerde de groep te volgen zonder veel vragen te stellen, hoewel die vragen haar verstand begonnen te bestoken. Wat als ze hier effectief opgesloten zaten? Wat als niemand hen zou vinden? Wat als ze hier zouden sterven? Die gedachten kaatste ze als een homerun uit haar brein. Ze was altijd het meisje dat het glas halfvol zag. Daar hoefde ze nu niets aan te veranderen. Gewoon blijven ademen en volgen, blijven ademen en volgen, blijven ademen en volgen. Voor haar Jesse met Sam op kop en achter haar Sylvie, wiens harde voetstappen bekend in haar oren klonken. Sylvie kon met haar platvoeten elke ondergrond gelijk maken. Klanten keken soms op als ze met twee armen vol borden voorbij rende. Al hoorde het bij haar, zoals de gele M bij McDonalds hoorde.

Sam stootte haar knie tegen één van vier betonnen bakken. De relikwieën die erin lagen, leken een eigen christelijke geschiedenis met zich mee te dragen. Jesse greep in één van de bakken.

‘Wat doe je?’, sloeg Sam op zijn hand.

‘Geef liever wat licht’, zei hij duidelijk gegeneerd ten opzichte van de andere vrouwen. Esther keek het koppel aan alsof ze reeds twintig jaar getrouwd waren.

‘Is dat zilver?’, vroeg Sylvie, die met haar hoofd tussen hun kwam piepen. Sam greep nu zelf in de bak en nam er een kandelaar uit.

‘Jezus, hier moeten er wel twintig liggen. Wie laat er nu zilveren kandelaars achter?’, zei Esther, terwijl Jesse met één toegeknepen oog het ding voor zich uithield, alsof hij één of andere antiekexpert was. Sam scheen in de andere bakken, waar stenen beelden van Christus en Maria in ondergebracht waren. Ze tikte op de kroon van het Mariabeeld, waarop er ineens iets naar beneden rolde. Instinctief zette haar voet een pas naar achter. Door het schrikken liet Sam de kandelaar uit zijn handen vallen.

‘Was dat een...?’

‘...een wat?’, vulde Sylvie aan, die ongemakkelijk over haar paardenstaart wreef. Het ding hing als een uitgestrekte knuffelbeer over haar schouder. Sam scheen het licht van de telefoon langs de blauwe mantel van Maria en merkte op dat er een kaars tot aan haar sandalen was gerold. Het was geen gewone kaars die je op een gure winteravond ontstak om de sfeer wat gezelliger te maken. Ze gaf het mobieltje aan Jesse en haalde het ding naar boven. Nooit had ze zulke grote kaars in haar handen omklemd. Op de kaars stond een rood kruis, met daaronder een drijvende boot op het water, waarboven een regenboog straalde.

‘Die kaars hebben ze hoogstens een paar keer gebruikt’, zei Jesse, alsof hij weer de nood bezat om zijn kennis met het vrouwvolk te delen. Het was een privilege om met die vrouwen te mogen samenwerken. Zijn beste maten konden hun jaloezie amper verbergen. Welke man wou er nu niet in het samenzijn van drie mooie vrouwen worden opgesloten?

‘Heeft er iemand een aansteker bij? Esther?’, vroeg Sam, doelend op haar kettingrookgedrag. In Les Deux kon Esther wel vijftien sigaretten op een avond roken. Toch werd ze als één van de meest vlotte serveuses ervaren, die de wensen van de klant hoog in het vaandel droeg. Op een keer blafte ze naar Jesse, omdat hij een oude dame een uur op haar bord liet wachten. *Dat is gewoon onmenselijk*, had ze hem meermaals gezegd, waarop Jesse de bestelling van de dame uiteindelijk voorrang gaf.

‘Hier’, gaf ze de blauwe aansteker aan Sam, met daarop de beeltenis van een roze flamingo. ‘O, wacht...’, zei ze ineens, en ze greep naar het verfrommeld pakje sigaretten in haar binnenzak. Ze stak een sigaret aan en blies de rook langs de tippen van haar lippen naar buiten. Jesse greep de roze flamingo uit haar hand en brandde de kaars. Er ontstond een aangename lichtbundel rondom hen en hij gaf de aansteker terug.

‘1889’, stond er onder het kruis. ‘We branden hier als het ware een antieke kaars op.’

‘Het leven kan wreed zijn’, zei Sam op een sarcastische ondertoon. Ze nam de kaars van hem over en leidde hen als een volleerd voorgangster verder de ruimte in. Een ruimte waarvan niemand precies wist hoe groot die zou zijn, al konden ze zich daar wel iets bij voorstellen. In processie wandelden ze een uur door de duisternis tot een muur hen tegenhield om verder te gaan. Het licht van Sylvie’s gsm liet een reeks blote muren waarnemen. Nergens zagen ze echter de gehoopte uitgang, hetgeen ze uit de kelder zou kunnen bevrijden.

‘Hoe kan er nu in hemelsnaam maar één uitgang zijn?’

‘Misschien...’

‘Misschien wat?’, zuchtte Esther.

‘Misschien kijken we er wel overheen.’

‘Heeft er iemand bereik?’

‘Nee’, kreeg hij driemaal als antwoord. ‘Jij?’, vroeg Esther. Er volgde een stilte.

‘Euh..., het..., mijn telefoon ligt nog in de wagen.’ Sam gaf hem een stomp in de zij.

‘Natuurlijk!’, zei ze stoer.

4 De rode prinses

Enkele weken later had Sylvie het ritme van Les Deux geperfectioneerd. Samen met Jesse stelde ze een plan op om de service op punt te stellen. Ze liep de benen vanonder haar lijf om veertig couverts op tijd te bedienen. Sylvie voelde dat ze elke dag al haar krachten moest inzetten om het hele gebeuren niet in een catastrofe te laten eindigen. Niet dat Jesse daar oog voor had, want Jesse sprak over uitbreiding en verfijning, alsof ze ook maar één minuut overhield om daarover na te denken. Er moest hulp komen, al zou dat het kostenplaatje van de zaak fors de hoogte insturen. Zo gingen er enkele maanden voorbij, waarbij hij zich door de vele bestellingen in de keuken moest ploegen en zij zichzelf in tweeën moest delen.

Op een kille zaterdagochtend, waar de zon zich achter dikke mistwolken verscholen hield, slenterde Sylvie Les Deux binnen. Haar gezicht zag er papperig en afgeleefd uit. De tip van haar doortrapte sneaker duwde de draaideur van de keuken open. Jesse was reeds druk in de weer met de mise en place van die dag.

‘Sylvie!’, zei hij vrolijk. ‘Goeiemorgen.’ Ze zweeg en legde een envelop op zijn werktafel. Hij bleef rustig zijn wortelen in perfecte rondjes snijden, terwijl hij vluchtig naar de envelop keek. ‘Wat is dit?’ Opnieuw die vervelende stilte, waardoor hij de envelop met een houten lepel naar zich toetrok. Aan haar ogen zag hij dat er iets fout was, maar hij kon niet uitmaken wat ze hem eigenlijk wou vertellen. In de lade nam hij een steekmes en scheurde het ding open. Voor hij de eerste letter kon lezen kwam ze tot leven.

‘Ik neem ontslag.’

‘Wat?’, liet hij de brief uit zijn handen vallen. Zijn blik verstarde.

‘Ik kan dit niet meer aan. Het is gewoon..., er is gewoon... te veel werk.’

‘Het werk?’ *Nee, het feit dat Filip spoedig koning zou worden. Natuurlijk het werk.*

‘Maar..., ik dacht dat alles goed ging. Ik ben super tevreden over je werk. Waarom zou je willen stoppen? Is het geld?’ Hoe kon hij nog steeds niet in de gaten hebben dat geld het laatste was waar ze aan dacht? Hij kon het onbegrip uit haar ogen aflezen. ‘Maar wat is er dan?’, zei hij bijna smekend.

‘Veertig couverts, Jesse! Veertig couverts! Helemaal alleen. Ken je één serveerster die het mij nadoet? Een werkneemster die nog maar in de buurt komt?’ Hij zakte door zijn knieën om de brief op te rapen.

‘Ik heb momenteel...’

‘...niet het budget?’, onderbrak ze hem. ‘Komaan, dat meen je toch zelf niet? Je hebt wel het budget voor al die andere zaken.’

‘Welke andere zaken?’

‘Nieuwe potten en pannen. Dat verschrikkelijk duur servies en die horloge om je pols ziet er niet bepaald goedkoop uit.’ Hij verschoot van haar directe aanvallen, waarover ze duidelijk had nagedacht.

‘Dat is voor de zaak. Moet ik misschien mijn potten bij Ikea gaan halen?’

‘Je weet wat ik bedoel.’

‘Nee Sylvie, dat weet ik niet. Wat verwacht je van mij?’

‘Niets meer’, haalde ze haar schouders op. ‘Het staat allemaal in de brief’, waarna ze haar omdraaide en de keuken uitliep.

‘Wacht!’, riep hij bijna wanhopig. ‘Ga je mij hier alleen laten staan? Op een zaterdag? Laten we erover praten.’ Hij legde het steekmes neer en nodigde haar uit om op een kruk aan de werktafel te gaan zitten. Jesse was waarschijnlijk de enige kok die het nodig vond om barkrukken rond zijn werktafel te positioneren. Wat de reden daarachter was bleef voor Sylvie een mysterie. Ergens had ze wel medelijden met hem. Hij zou er tenslotte alleen voor staan, maar genoeg was genoeg en ze kon gewoon niet meer verder.

‘Wat verlang je precies van mij?’

‘Jesse! Ik heb mijn ontslag gegeven. Buiten mijn opzegvergoeding verwacht ik niets meer.’

‘Heb je ander werk gevonden?’

‘Wat? Nee, waarom?’

‘Dan kunnen we nog praten.’ Haar hoofd ging van links naar rechts, terwijl ze als een pianolerares met haar vingers op het dienblad tokkelde. Een gewoonte van haar die ze alleen bij zenuwachtigheid begon te vertonen.

‘Ik wist dat je het niet goed zou vinden, maar je moet mij ook begrijpen. Zes maanden werk ik hier en al zes maanden vraag ik hulp.’

‘Is dat het probleem?’ Sylvie staaarde hem aan, alsof hij jarenlang op een andere planeet had vertoefd.

‘Natuurlijk is dat het probleem’, tokkelde ze verder. Het kon haar niet deren wat hij van haar vond. Straks was hij gewoon de zoveelste ex-baas die ze aan haar lijst van mislukte werkgevers kon toevoegen.

‘Ik zal hulp zoeken. Ik laat een vacature uitschrijven’, zei Jesse.

‘Zomaar...’

‘Zomaar.’

‘Nu ineens kan dat wel. Het spijt me, maar ik...’

‘...Sylvie’, onderbrak hij haar en legde zijn hand op de hare. ‘Volgende week zal hier iemand zijn om jou te helpen. Dat beloof ik.’ Ze keek in zijn kastanjebruine ogen en voor het eerst zag ze iets anders dan een baas in hem.

‘Goed’, zuchtte ze. ‘Maar als hier volgende week...’

‘Dan heb je alle reden om te vertrekken’, glimlachte hij. In de zes maanden voordien waren ze volledig op elkaar afgestemd, waardoor hij wist dat ze voor zijn voorstel zou zwichten. Jesse zocht naar een uitzendkracht die onmiddellijk wou beginnen. Hij overhaalde Sylvie om te blijven, maar moest die belofte spoedig kunnen waarmaken. Toen hij alle interimkantoren uit de stad had opgebeld, kwamen de eerste gegadigden hun kansen wagen. De meeste kandidaten bezaten nauwelijks enige ervaring en hoewel dit op het eerste zicht geen probleem mocht vormen, bezat het duo te weinig tijd om iemand op te leiden. De enkelingen die reeds in de horeca hun eerste stappen verwierven, waren ofwel weinig flexibel, ofwel stelde ze eisen waaraan geen enkele baas zou kunnen toegeven. Op de zevende dag na zijn belofte voelde Jesse het angstzweet uitbreken. Als er vandaag niemand op de proppen kwam zou hij *Les Deux* moeten sluiten. Sylvie zou geen tweede keer op haar beslissing terugkomen.

Een vrolijke jongedame met lange, rode haren, kwam in een veel te nauwe spijkerbroek die morgen het restaurant binnengewandeld. Rond haar oren hingen cirkelvormige, gouden oorknoppen en ze droeg een shirt met de tekst *Big Mamma Rules* op. In haar linkerhand stak een gevouwen papier. Sylvie knikte vriendelijk.

‘Om twaalf uur gaan we open’, zei ze.

‘Euh..., ik kom niet eten.’ Sylvie keek naar het papier in haar hand.

‘Oooh, bent u een sollicitante?’

‘Bent u de eigenaar? Ik kom inderdaad voor de vacature van serveerster. Is die nog beschikbaar?’ Ze wees met uitgestrekte arm naar de keuken, waar Jesse een nieuwe salade probeerde te ontwikkelen. Gisteravond las hij in een boek over marketing dat er niets boven een eigen merk ging, of in zijn geval een uniek gerecht. Het merk van Jesse was *Les Deux* en deze salade zou dat moeten gaan uitstralen. Zijn handen gingen onwennig door het bord dat weldra een topper moest worden. Ineens stond ze voor hem.

‘We zijn pas om twaalf uur open.’

‘Dat hoorde ik al’, lachte ze.

‘En u bent? Wacht’, maakte hij een stopteken met zijn hand. ‘Toch geen belastingcontrole? Dat is wel het laatste dat ik nu kan hebben.’ De dame begon spontaan te lachen. Zijn klungelige aanpak gaf haar een boost aan zelfvertrouwen.

‘Is er dan iets dat de belastingen niet mogen weten?’, grinnikte ze. ‘Nee, ik ben Esther en ik kom voor de vacature van serveerster. Bent u de eigenaar?’ Onbewust rechtte Jesse zijn rug, veegde zijn handen aan de handdoek rond zijn middel schoon en reikte haar een hand.

‘Hallo, ik ben Jesse en... ja, ik ben de eigenaar’, zei hij fier. Hij liet zijn salade op het aanrecht achter en maande haar aan om een barkruk te nemen. Eindelijk kwamen die dingen van pas.

‘Ik wist niet dat ze nog iemand gingen sturen.’

‘Ze?’, vroeg ze.

‘Bent u niet van het interimkantoor doorgestuurd?’ Esther plaatste haar handtas op de stenen werktafel.

‘Nee, ik zag het bordje in de vitrine en dacht mezelf te komen voorstellen.’

‘Geweldig. Heeft u enige ervaring in de horeca?’

‘Ik heb altijd in de horeca dienstgedaan. Eerst in cafeetjes, maar de laatste jaren heb ik in een restaurant gewerkt.’

‘Ah zo, waar ergens?’

‘In de *gouden eend*.’

‘Bij Le Bouré?’ De *gouden eend* was een driesterrenrestaurant dat al jaren bekend stond voor de liefhebbers van haute cuisine. Het was niet het type restaurant waar je snel binnenstapte en iets ging eten. Ze hanteerden een wachtlijst van drie maanden.

‘Ja.’

‘Waarom bent u daar weggegaan?’

‘Ik ben daar niet weggegaan’, knipoogde ze. ‘Ik ben gewoon op zoek naar iets dichterbij in de buurt. Niets tegen de *gouden eend* of de vele uren die ik daar moet presteren, maar de afstand maakt het dodelijk.’ Jesse schraapte zijn keel en vouwde zijn handen. Eigenlijk wist hij dat die bekendmaking meer dan honderd vragen zouden opbrengen. Personeelsleden van de *gouden eend* werden in elk recensentenboek als hoogst professioneel beschreven. Piet Le Bouré kreeg het restaurant van zijn vader, die het op zijn beurt van zijn eigen vader had geërfd. Iedere generatie wist een ster aan de *gouden eend* te voegen. Een ster die Jesse ook wel in de wacht wou

slepen. Misschien kon Esther hem op weg helpen om die droom ooit te verwezenlijken.

‘Kan u daar snel weg? Ik ga eerlijk met u zijn. Ik heb dringend iemand nodig.’

‘Dat kan snel gaan. Piet weet dat ik naar iets anders op zoek ben en hij zal niet moeilijk doen.’

‘Mooi! Ja, we zijn natuurlijk geen driesterrenrestaurant, maar we hebben wel onze eigen uitdagingen. Sylvie en ik runnen de zaak zonder bijkomende hulp. We zitten er dus een beetje door.’

‘Sylvie, uw vrouw?’, vroeg ze geniepig.

‘Nee, we hebben niets’, zei hij platter dan gehoopt. ‘Wat zijn uw loonverwachtingen?’ Ze haalde een loonstrook van de *gouden eend* uit haar tas.

‘Hier. Dit verdien ik nu.’ Dat was heel wat meer dan Jesse voor ogen had, maar hij wist ook dat deze kans geen tweemaal zou voorbijkomen. Er was trouwens weinig keuze, want als hij Esther niet aannam, zou Sylvie van hem weglopen. Een beeld dat hij niet aan de realiteit wou aftoetsen. Een bijkomende kracht bracht ook meer mogelijkheden teweeg. Mogelijkheden die misschien ooit naar een ster zouden kunnen leiden.

‘Kan u morgen beginnen?’

5 Water

Ze verdeelden zichzelf in twee groepjes, waarbij de leiding met de paaskaars aan de haal ging, terwijl Sylvie en Esther het licht van hun telefoon konden gebruiken. Op geen enkele plaats van de kelder konden ze een streepje bereik scoren.

‘Ik heb vreselijke honger’, zei Sylvie.

‘We moeten een uitgang vinden. Er is geen andere manier, anders...’

‘Anders?’

‘Anders komen we om van de honger’, zuchtte Esther. Hand in hand volgden ze de muren die hen naar een mogelijke uitgang konden leiden. Esther wreef met de muis van haar hand over de kille, vochtige wanden die een apart reliëf vertoonden. Het leek geenszins op de gebouwen die men tegenwoordig optrok. Dit waren nog muren van minstens een halve meter breed. Boven hen liepen roestige, blauwe buizen, waar een dikke laag stof op lag.

‘Water’, zei Sylvie. ‘Dat moeten waterbuizen zijn.’

‘Als ze de boel niet hebben afgesloten’, zei Esther negatiever dan ze wou.

‘Denk je...?’

‘Ik weet het niet’, haalde Esther haar schouders op en ging verder. Om de haverklap kwamen ze in dik gesponnen spinnenwebben terecht, waarvan de mooiste exemplaren een kunstprijz in de wacht zouden kunnen slepen. Sylvie streefde niet te denken aan de kunstenaars die ze vervaardigd hadden.

‘Het is hier een akelige bedoening aan het worden’, merkte Sylvie op. ‘Misschien moeten we een plan bedenken voor het helemaal uit de hand loopt.’ Esther scheen met het gsmlicht in haar ogen. ‘Esther!’, stak ze een hand uit.

‘Sorry, maar wat bedoel je daarmee? Wat zou er uit de hand lopen?’

‘Je weet toch wat niet eten met je lichaam doet.’

‘Ja, je krijgt honger.’

‘Was het maar zo simpel’, lachte Sylvie venijnig. Ze herinnerde zich de lessen biologie toen ze nog op de universiteit zat. Hoe was ze in hemelsnaam hier terecht gekomen? Het leven had een bepaald ironisch vermogen dat je nooit met zekerheid kon voorspellen.

‘De eerste week gaat wel meevallen, maar dan begint het overlevingsinstinct. En dan worden mensen..., tja...’

‘Wat? Wat worden mensen dan?’

‘Dan komen hun dierlijke instincten naar boven. Dan kan je niemand meer vertrouwen.’ Ze wreef over haar paardenstaart, die ze als een knuffelbeer over haar schouder droeg.

‘Je overdrijft.’

‘Ja...? We zullen zien. Ik heb als student een lange hongerstaking volgehouden. Je wil niet weten wat er toen allemaal gebeurd is.’ Esther trok grote ogen en hoewel ze weinig kon zien, begonnen haar andere zintuigen zich scherp te stellen, zoals blinden dat deden, wanneer ze iemand van op honderd meter afstand konden ruiken.

‘Wat was het doel van die hongerstaking?’

‘Het was 1990 en we kwamen op voor de vrijlating van Nelson Mandela. Hij werd datzelfde jaar vrijgelaten.’

‘Door jullie?’

‘Nee, natuurlijk niet, maar het gaf een goed gevoel om met duizenden anderen over de hele wereld een gezamenlijk standpunt in te nemen. Voor de hongerstaking was ik harstikke verlegen, daarna was ik een jonge vrouw op weg naar de toekomst.’

‘Hoelang duurde die hongerstaking?’

‘Vier weken.’

‘Vier weken?’, herhaalde Esther ongeloofwaardig. ‘Je kan toch geen vier weken zonder voedsel?’

‘Dat kan je wel. Tenminste..., als je niet te mager bent. Eten is niet het grootste probleem waar we ons zorgen over moeten maken. Water is het belangrijkste. Zonder water zijn we na drie dagen dood.’ Er volgde een stilte wanneer het besef van de realiteit begon door te dringen.

‘Drie dagen? Ik hoop dat we hier geen drie dagen zullen vastzitten.’

‘In vredesnaam, Esther! Word wakker. We zitten vast en niemand weet waar we zijn. Heb jij iemand verwittigd?’

‘Wie zou ik moeten verwittigen?’

‘Precies. Het lijkt me bovendien weinig waarschijnlijk dat de tortelduifjes dat wel deden, aangezien Sam van een verrassing sprak.’ De speeltijd leek over. Vanaf nu zouden ze alles in het werk moeten stellen om deze crisis te doorstaan.

‘Er moet water in die buizen zitten. Het kan niet anders.’